

ԱՍՏՈՒԱԾԱԲԱՆԱԿԱՆ

ՏԵՆԱԿԱՆ ԱՍՏՈՒԱԾԱԲԱՆՈՒԹԻՒՆ

287 ԱՐԿԱՐԱՑՄԱՆ ՄՈՒՑՆԱԼ ՊԱՏ.

ՃԱՌՆ ԵՆ ԱՒԱՏՔՆ ՈՒ ԳՈՐԾԸ. — Խօսքին կարգը կը բերէ զմեզ նկատի առնելու արդարացման պայմանները: Ըստ Բողոքականաց. միակ պայմանն է հաւատքը՝ ինչպէս յիշեցինք: Անոնք հաւատքը կը բաժնեն Կրեք տեսակներու, համեմատ հաւատքին առարկաներուն: որոնք են պատմութիւններ, հրաշքներ, խոստումներ: Իսկ արդարացուցիչ հաւատքը բնութիւնը կը հստակեն Քրիստոսի խոստումներուն վրայ: Գրուած վստահութիւնը, .և անկէ միայ կրնան ցնեն արդարացումը, ապրոց հաւատացեալին հոգով ջոյց տրուած սերիչ որեւէ պայմանի: Սահայն Ս. Գիրքը լոկ հաւատքով չի բաւականանար, կը արդարացման շրջան մասին կը խօսի: «Եւ անորէն» եթէ դարձցի յամենայն անորէն նուրիանց իւրոյ զոր արեւ, և պահեսցէ զամենայն պատուիրանս իմ, և արասցէ արդարութիւն և ողորմութիւն, կելով կեցցէ և մի մեռանիցի» (Եզեկ. ԺԸ. 21): Եւ որպէսզի չկարծուի թէ նոր (բաւը ան ընթանի) մէջ փոխուած է օրէնքը, ի դէպ է յիշեցնել նաև Քրիստոսի առաքեալին թուսն խօսքը: «Ի դարձոց արդարանայ մարդ և ոչ ի հաւատոյ միայն» (Յակ. Բ. 24): կը ձայնակցի նաև Պողոս. «Զի ոչ եթէ որ լուծիք օրինացն են՝ արդարացեալ են առաջի Աստուծոյ, այլ տանելիք օրինացն արդարացիցն» (Հռոմ. Բ. 13): Զի՝ «Եթէ ունիցիմ զամենայն հաւատս մինչև զկերինս փոփոխեմ, և զսէր ոչ ունիցիմ՝ ոչինչ օգտիմ» (Ա. կորնթ. ԺԳ. 2): Այս պատճառաւ «Ի Քրիստոս ոչ թլփատութիւն ինչ է և ոչ անթլփատութիւն, այլ հաւատք սիրով յաճողեալք» (Գաղ. Ե. 6): Այս բոլոր վկայութիւններէն կը տեսնուի թէ բացի հաւատքէն կը փնտռուին նաև բարի գործեր և ուր, որոնք գործնական առաքելութիւններ են, զի բոլոր բարի գործերը սովոր ենք սիրոյ մէջ հասկնալ,

ըստ այնմ թէ շարունակ օրինաց սեր է» (Հռոմ. ԺԳ. 10):

288. ԱՒԱՏՔԸ ՍՈՍԿ ՎԱՏԱՂՈՒԹԻՒՆ ԶԷ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԽՈՍՏՈՒՄՆԵՐՈՒՆ. — Հարկ է գիտնալ նաև թէ ամէն բանի մէջ փրկուածութեան հիմ ներկայացուած հաւատքը լոկ խոստումներու վրայ վստահութիւն կամ մեղաց թողութեան ապահովութիւն չէ, այլ Քրիստոսէ յայտնուած ճշմարտութեանց մասին մտաւոր իսկական հաւանութիւն: Այդ է զոր կը նստատու և Յովաննէս, բնելով «Այլ նայս այնչափ ինչ գրեցաւ, զի հաւատացէք կթէ Յիշ սուս Քրիստոս Կ. Արքի Աստուծոյ և զի հաւատացէք. և զկանս յաւանանկանս ընդունիցիք յանուն նորոյ (Յովն. Ի. 31), ու հաւատքը, զոր Փիլիպպոս պահանջեց ներքինիէն, այս եղաւ որ դաւանանցաւ և ըսաւ. «Հաւատամ եթէ է Յիշուս Քրիստոս Որդի Աստուծոյ» (Գործք. Ը. 37): Արք՝ Քրիստոսի աստուածորդութեան կամ աստուածութեան կամ յարութեան դաւանութիւնը Քրիստոսի սակ. խոստումներուն վստահութիւնէն աւելի բան մըն է:

289. ԱՐԿԱՐԱՑՈՒՄԻՆ ԵՐԵՔ ԹԱՅՈՒՒԹԻՒՆՆԵՐԸ. — Սրբարար շնորհը համեմատեցինք արքութեան հետ, կամ, ինչ օր նոյնն է, արդարացման շնորհը՝ արդարացումին հետ, իբրև պատճառը գործին հետ, ոս խօսեցով արդարութեան մասին՝ ջոյց տուինք անոր պայմանները, ցուցնենք հիմակ ալ անոնք յատկութիւնները: Ասոնք կրեք կը համարուին, անստուգութիւն, անհաւատարմութիւն, անհաստատութիւն: Ու այս երեք յատկութիւններուն համեմատ կը կազմուին առ կրեք վարդապետական սկզբունքները կամ գլուխները. ոչ ոք կրնայ անհրկայ ստուգութեամբ հաւատարի լինել իր արդարութեան մասին. ոչ ոք պէտք է կարծէ թէ իր ստացած արդարութիւնը հաւատար է ամենուն մէջ և պիտի մնայ հաւատար, այլ թէ կարող է անեցնել զայն հետզհետէ, և վերջապէս թէ ոչ ոք կրնայ ապահով ըլլալ թէ անկարուստ պիտի մնայ իր պատգամ արդարութիւնը, այլ ընդ-

պարզեւ, և անոր արևուծիւնը կը կոչուի վարձատրութիւն կամ պարզենեւու հատուցում: Արդիւնքը կը տարբերի գինէն, որ ուրիշ բանի մը հաւասարակշիւ բան մըն է. կը տարբերի նաեւ խնդրանքէն՝ որ հայցուածին զօրութեամբ եղած ընդունուածն է, և վճարումէն կամ շնասուց հատուցումէն՝ որ գործուած անիրաւութեան կամ զօրութեան տեղ ընծայուած փոխարինութիւնն է: Արդիւնքը կամ վաստակը գլխաւորաբար երկու տեսակ է, էական և հաղորդական, առաջինը ինքն իր մէջ ունի իր արժանիքը. այսպէս են Բրիտանացի վաստակները կամ արդիւնքները. իսկ այս վերջինը իր ուժը կ'ընդունի ուրիշին հետ ունեցած իր հաղորդութենէն, որ այս պարագային՝ Բրիտանացի վաստակին հետ եղած հաղորդութիւնն է: Վաստակը ուրիշ տեսակներ ալ ունի, ըստ արժանեաց և ըստ պատշաճի: Ատոնցմէ առաջինը կ'իրականանայ արդիւնքին և հատուցումին համեմատութեան մէջ, այնպէս որ, այդ պարագային, հատուցումը արդարութեան համեմատ կը պահանջուի. իսկ երկրորդը կ'ընտանաւոր պարզեւնէն գործել, բայց չի կրնար ծնիլ արդարութեան շնորհ. ուստի արևուծիւնը առաջինէն այնչափ կը տարբերի որչափ պատշաճը հարկէն: Այս երկուքը կը յայտնուին շարժում յառաջ բերող զօրութեան զանազանութեանէն և հատուցում յառաջ բերող հաւասարութեան զանազանութենէն: Վասնզի Թէն, ճշգրիտ խօսելով, շարժելու զօրութիւնը յառաջ կու գայ հատուցմանց հաւասարութենէն, և սակայն գործողին և իր պարագաներուն թանձրացեալ վիճակին մէջ անորժէք կամ սակաւորժէք գործը, շատ անգամ՝ խոհական է կամ իմաստուն իշխանին համար արժանաւոր՝ կամ աւելի ճիշդ, պատշաճաւոր, կ'երևի գործին յարգէն գերիվեր եղած հատուցումի մը: Այս է ըստ պատշաճի արդիւնքը: Իսկ ըստ արժանեաց արդիւնքին մէջ՝ պէտք է արդիւնքը հատուցմանց հետ այնպէս կշռել ինչպէս սովոր ենք չափել իրերու գինը վաճառումի գալինքին մէջ, այլ ինչպէս կը համեմատենք բերքին արդիւնքը ցանուած սերմին հետ:

Այսչափը բաւական ըլլայ արդեանց կամ վաստակոց իսկութեան բացատրութեան համար:

293. ՎԿԱՅՈՒԹԻՒՆՆԵՐ՝ ՄԱՐՏԻՍ ՄԵՋ ԱՐԴԻՒՆԵՐ ԳՈՅՈՒԹԻՒՆՆԵՐ ՄԱՍԻՆ. — Իսկ մարտոց մէջ արդեանց գոյութեան մասին կը վկայէ Պոզոս յայտնապէս. «Ինչպէսնչիւր ոք գիւր վարձ առնուցու ըստ իւրում վաստակոց» (Ա. Կորն. Գ. 8), ու գարձեալ՝ «Ո՛րք գիտէք, եթէ որ յատկարիչին ընթանան, ընթանալ ամենեքին ընթանան, բայց մի ոք առնու զյաղթութեանն, այնպէս ընթացարաւ գի հասանիցէք» (Ա. Կորն. Թ. 24), ու ինքզինքին համար խօսելով կ'ըսէ. «Ձերաւք պատերազմի պատերազմեցայ, զընթացս կատարեցի, զհաւատս պահեցի. այսուհետե կայ մեայ ինձ արդարութեան պահել, զոր հատուցէ ինձ Տէր յաւուր յայնմիկ արդարեւ դատաւոր» (Ք. Տիմ. Գ. 7-8), Աւելորդ կը համարինք վկայութիւններ բարդել, վասն զի ամբողջ Ս. Գրքին մէջ երկնից արքայութեան իբրև օրինակ յառաջ կը բերուի պօսակը, որ պատերազմէն և յաղթութենէն վերջ իբրև վարձք կը տրուի քաջութեան արդեանց և առաքինական վաստակոց համար:

294. ԿԱՅՈՒԹԻՒՆԻՒՆՆԵՐ Ե՛Ւ ՎԱՍՏԱԿԻ Ե՛Ւ ԱՐԴԻՒՆԵՐԻ ՎԵՐԱԲԵՐՄԱՄԲ. — Բազմագիտի խնդիրներ կը յուզուին Գարցնականներուն մէջ՝ վաստակի և արդիւնքի հանազամանքներուն մասին, և որովհետեւ մենք չենք ուզեր սուղուիլ այդպիսի հարցերու մէջ, բաւական կը նկատենք ամփոփել այստեղ անոնցմէ ամենէն կարեւորները: 1) Թէն շատերը կ'ընդունին թէ մարդկային գործերը իրենց սեփական վաստակները ունին և հետևաբար ըստ արժանեաց վարձքեր, բայց կան նաև որոնք ըստ պատշաճից կը կարծեն արդարներուն խոստացուած վարձքերը: 2) Ըստ արժանեաց վարձքը պաշտպանողները կը զանազանեն զայն ըստ գնոյ հատուցումէն, ու այսպէս կը մեկնեն Պոզոսի խօսքը. «Ինձ այնպէս թուի եթէ ոչ են արժանի չարչարանք ժամանակիս հանդերձելոց փառացն՝ որ յայտնելոց են ի մեզ» (Հուսմ.

Փ Ա Ռ Ք Ա Ն Մ Ա Հ Ն Ե Ր Ի Ն

Փառք անմահներին, նրանց վեհ գործին,
 Փառք նրանց սիրոյն, անվեհեր կամփն,
 Նրանք զոհուեցին, անմահ մնացին,
 Հայ ժողովուրդին պատիւ բերեցին:

Փառք նրանց կրած տանջալի կեանքին,
 Փառք նրանց ձևով բերած անմահ արդիւնքին,
 Դարեր շարունակ նրանք կը յիշուեն.
 Արժանի կ'լինեն երկնային փառքին:

Փառք Հայ ժողովրդի կրած տանջանքին,
 Փառք նրա բափուած կարմիր արիւնին,
 Փառք նրանց հոգւոյն, ամբասիր գործին,
 Որ պատիւ բերին Հայ ժողովուրդին:

Խունկ ու պատարագ նրանց շիրմին,
 Կատարեալ հանգիստ նրանց անիւնին,
 Քող Տէրը նրանց լոյսով պսակէ,
 Հանդերձեալ կեանքին արժանի անէ:

ՌՈՒԲԷՆ ՎՐԴ. ՅՈՎԱԿԻՄԵԱՆ

Հ. 18): 3) Նմանապէս, ըստ արժանեաց
 հատուցմանց գրութեան մէջ, պիտի բըռ-
 նելով Քրիստոսի խոստումներուն վրայ
 հաստատուած գլխաւոր հիմքը, սովորական
 է կարծել թէ հարկ է չզրկել բանական և
 սպաս զործողին զործերը որքէ ըստ ներ-

քին արգելանց արժանաւորութենէ: 4)
 Այսուհանդերձ, ըստ Պողոսի խոսքերուն՝
 զորս յիշեցինք, միշտ տեղ կը մնայ ըստ-
 լու թէ ինչ որ ալ լինի զործին արժե-
 քը, հաստատուած վարձքը միշտ ալ ար-
 ժանիքէն վեր կ'ըլլայ:

(Շարունակելի՛ 29)

ՄԱՀԱԲԻԱ ԱՐԲԵՊՍ. ՕՐՄԱՆԵԱՆ